

Lángi Péter

Mocsárvár titkai

Vizsgálom a múltat Zalavárnál:
követ, sírokat, pár sárgult lapot.
Egy rekedt réce bele-belekántál,
s a tóparton dühös horgász morog.

Vizsgálom a múltat, s úgy találok,
az eredmény csak gyenge közepes.
Az emlékhelyet többször is bejárom,
mint aki új meg új leletre les.

Jártak itt, tudom, római, frank, morva,
gót, longobárd, és jártak magyarok.
Dolgos polgárok éltek s dúló horda,
raktak, romboltak várat, templomot.

Olvastam Cirill s Metód misszióját,
ismerős Pribina, Kocel, Kolon,
innen származik Búvár Kund is – mondják –,
s Mocsárvár végső sorsát is tudom.

S hogy akkor mégis milyen hiány bánt?
Mért bolygatom a múlt e lapjait?
Kik megmaradtak – hun, avar, magyar, szláv –
együtt, békén hogy boldogultak itt?

Hogy fogtak össze tegnap ellenségek?
Szeretném látni azt a kézfogást,
amelynek tétje nem harc, hanem élet,
közös építést, nászt, barátkozást.

Hogy munkált együtt magyar és szláv paraszt,
váltva szép szókat, szokást, szerelmet?
Hogyan orvosoltak sérelmet, panaszt,
hogy kértek pardont, adtak türelmet?

Ezzel adós a múlt, súlyos pecsétje
ezt zárja tőlünk: fontos titkokat.
Pedig – acsargóknak – tanulunk kéne,
hogy óvjuk s éljük békénk napra nap.

Haikuk

Emberi dolgok

Türelmhiány,
önzések ütközése,
globális magány.

Millió atom,
kavargó céltalanság:
fájó unalom!

Harsog a hazug,
retten a fül, bezárul.
Halk az igazság!

Gyenge az érve?
Zsarol hát és fenyeget.
Biztos a siker.

Bal, jobb

Balra-e, jobbra?
Bánom is én hova állsz!
Ember milyen vagy?!

Válassz!

Tökéletesnek
tűnő demokrácia
az egyszemélyes.

A diktatúra?
jaj, ostoba fejünknek,
ha tökéletes.

Ezeregy arcú világban

Ezeregy arcát
kattintja rám a világ –
beleszédülök.

Belehalnék, ha
szememig sötét nőne
fülemig a csönd